

Gulistan Kavak

Gulistan Kavak är författare, utbildad socionom och arbetar som skolkurator på Lidingö. För tillfället kommer hon ta tjänstledigt för att jobba på SVT. På fritiden läser hon sin barnbok för elever runt om i Stockholm med syfte att öka medvetenheten om dyslexi och analfabetism.

Gulistan är uppvuxen i Stockholm med två föräldrar med analfabetism som inte kunde tala det svenska språket. Detta gjorde att Gulistan fick stötta sina föräldrar som barn med att till exempel tolka matvaror i affären och berätta vad saker kostade. Gulistan växte själv upp med läs- och skrivsvårigheter och fick sin dyslexidiagnos när hon gick i årskurs 7. Sedan dess har hon bland annat utbildat sig till socionom, påbörjat en magisterexamen i socialt arbete, skrivit två böcker och arbetar dagligen med att engagera sig för dyslexi och analfabetism.

Hennes första bok heter *Analfabetism- det osynliga funktionshindret* och hennes andra, som är en barnbok, heter *Min mamma kan inte läsa och skriva*. Gulistan berättar att det var hennes son som kom med idén att hon borde skriva en barnbok om analfabetism.

-På fritiden åker jag runt till olika grundskolor i Stockholm och läser min barnbok för lågstadiet. Detta gör jag helt gratis för att öka medvetenheten om dyslexi men också belysa att vi dyslektiker kan bli författare - eller vad som helst egentligen - och att jag är ett levande exempel på det, säger Gulistan.

De som har nominerat Gulistan Kavak beskriver henne som en sann förebild för ungdomar med dyslexi och en viktig väckarklocka för beslutsfattare och verksamma inom skolvärlden, som ofta glömmer att analfabetism är en verklighet för fler än de tror.

- Det känns kul och jag blev väldigt rörd när jag fick veta att jag blev nominerad till Dyslexipriset. Jag tänkte "Wow, vad häftigt!". Jag är väldigt glad att mitt arbete uppmärksammas och jag vill tacka juryn för att de ser det jag gör, säger Gulistan.

Louise Schneider

Louise Schneider är 21 år gammal och studerar antropologprogrammet i Göteborg. På fritiden driver hon instagramkontot Dyskalkyli och Dyskalkylipodden tillsammans med vännerna Louise och Klara. Louise har kämpat med dyskalkyli genom hela skolgången och idag tar hon varje tillfälle hon kan för att sprida sin kunskap och erfarenhet om diagnosen.

-Jag vill vara den personen för andra, som jag inte hade när jag fick min diagnos. Då kändes det som att jag var ensam i världen. Jag vet hur viktigt det är att få känna sig sedd och att någon tror på en, säger Louise.

Louise beskriver sin barndom som tuff, med mobbning i skolan och en komplicerad familjesituation. Trots detta var hon en duktig elev som hade lätt för att läsa och skriva och tyckte att skolan var rolig. När hon insåg att något inte stämde på mattelektionerna blev allting mycket tuffare. Utan stöd från skolan försökte Louise plugga så gott hon kunde men oavsett hur mycket hon pluggade - gick det inte. I årskurs 8 fick hon äntligen sin dyskalkyldiagnos men tyvärr inte det stödet som hon hade behövt.

Detta följde Louise hela vägen upp i gymnasiet där mattelektionerna blev ännu tuffare än tidigare och stödet fortfarande obefintligt, tills hon till slut fick en mattelärare som förstod hennes diagnos. Louise började söka sig till andra som kanske ville lyssna på henne och få information om diagnosen. Detta gjorde att hon vände sig till media och politikerna. Hon har bland annat deltagit i en skolpanel i TV4 Nyhetsmorgon, skickat in en namninsamling till skolministern och haft ett samtal om dyskalkyli med statsminister Ulf Kristersson.

De som har nominerat Louise beskriver hennes arbete som mycket viktigt och att det är hög tid att dyskalkyli uppmärksammas på ett bättre sätt.

-Jag känner mig väldigt ärad och hedrad att vara nominerad till Dyslexipriset. Det viktigaste för mig är att diagnosen uppmärksammas och att det sprids att jag, en person med dyskalkyli, blir nominerad till ett sånt här pris. Jag känner mig faktiskt lite värd det, efter att ha kämpat så mycket, säger Louise.

Ann-Kristin Årman

Ann-Kristin "Anki" Årman är bibliotekarie och arbetar på Chalmers bibliotek i Göteborg. Sedan 2006 har hon engagerat arbetat med studenter som är i behov av läs- och skrivstöd.

Ann-Kristins engagemang startade när hon märkte hur tacksamma studenterna blev när någon tog sig tid och lyssnade på just deras behov. Tillsammans med dem försöker hon alltid hitta en lösning för hur de lättare ska kunna tillgodogöra sig studierna.

-Jag blir varm i hjärtat när jag ser lättnaden hos studenten över att det finns hjälp att få. Hjälp som de många gånger inte har fått i grundskola/gymnasium, där kanske ingen har lyssnat och förstått deras behov, eller brytt sig. Jag har fått många kramar av studenterna när vårt möte är slut och det är underbart! berättar Ann-Kristin.

Ann-Kristin beskriver varje student som unik med unika behov och att det gäller att ta sig tid och lyssna. Chalmers är ett universitetsbibliotek med mycket elektroniskt material som ingår i studenternas kurslitteratur, som många gånger är låsta för uppläsning, därför gäller det att vara flexibel med lösningar på detta.

-Dessa studenter kan inte vänta med lösningar utan det gäller för mig att snabbt kunna hjälpa studenten så att det inte blir en uppförsbacke i studierna, som sedan gör det nästintill omöjligt att komma till toppen, säger Ann-Kristin.

Ann-Kristin beskrivs som en person som alltid tar sig tid och ställer upp, med glatt humör, och som varit ett stort stöd för alla tusentals studenter med dyslexi genom åren.

-Det känns förvånande, stort, oväntat, stolt, skrämmande samt en otrolig glädje att vara nominerad till Dyslexipriset. Samtidigt så kan jag inte låta bli att tänka att jag bara gör mitt jobb! avslutar Ann-Kristin.